21/02/2019

Ο π. Ανδρέας Κονάνος για την Ευανθία Ρεμπούτσικα

/ Επικαιρότητα

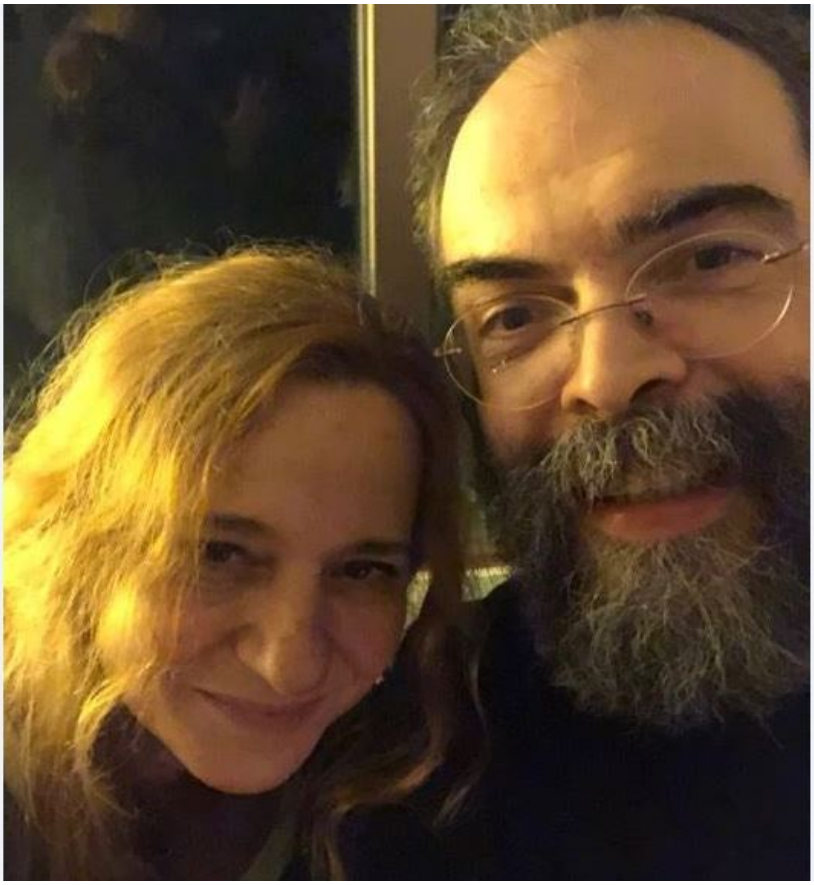

Αν θες, διάβασε ακούγοντας ταυτόχρονα μουσική (της Ευανθίας Ρεμπούτσικα), μάς παροτρύνει ο π. Ανδρέας Κονάνος:

Πριν από χρόνια
ένα απόγευμα είχα βάλει στο σπίτι
και άκουγα μουσική.

Χτύπησε το κουδούνι και με επισκέφτηκε
μια πονεμένη γυναίκα.
Η μουσική συνέχιζε να παίζει
κι η γυναίκα άρχισε να ξεκλειδώνει την καρδιά της
και να μου λέει τα εσώψυχα της,
όλα αυτά που την πονάγανε,
που την βασάνιζαν,
τις λαχτάρες και τους καημούς της,
τον πόνο με το παιδί της που έχει μπλέξει
με ναρκωτικά.
Έλεγε, έλεγε, έλεγε,
και ήταν σαν ταξίδι αυτή η κουβέντα
στο κέντρο της καρδιάς της.
Κάποια στιγμή απόρησε και η ίδια
με τον εαυτό της και τα τόσα δάκρυά της,
και με ρώτησε:
Τι έπαθα σήμερα κοντά σου
και λέω τόσο πολλά
και δε σταματάει η καρδιά μου να κλαίει
από γλύκα και καημό;
Της είπα ότι σίγουρα αυτή η μουσική
είχε αγγίξει τον πυρήνα της,
μαζί με το άγιο Πνεύμα που ήρθε
και την ξεκλείδωσε.
Της θύμισα ότι στον παράδεισο
θα έχει και εκεί μουσική και μελωδία
και ομορφιά και λουλούδια
και χρώματα και αρώματα
και τα πάντα.
Έπαιζε αυτό το κομμάτι
της Ευανθίας Ρεμπούτσικα
που έκανε το μικρό σαλονάκι μου
καράβι στο χρόνο
και στο χώρο τον ανείπωτο
της βασιλείας του Θεού.
Εκεί που ο πόνος γίνεται γλυκασμός,
εκεί που φεύγουν τα παράπονα
και οι απορίες γίνονται
θαυμαστικά της θείας Σοφίας
και αγάπης.
Από τότε
πολλές φορές μουσικές
της Ευανθίας Ρεμπούτσικα

Θυμάμαι και ένα φθινοπωρινό απόγευμα
που πήγαινα από Θεσσαλονίκη στο άγιο Όρος
με το λεωφορείο της γραμμής,
κι ο οδηγός σ’ όλη τη διαδρομή
είχε βάλει κι αυτός Ρεμπούτσικα,
την Πολίτικη Κουζίνα.
Και ένιωθα πως ήμουν σε καράβι πάλι
και ταξίδευα σε ένα πέλαγος σιροπιαστό
γεμάτο γεύση Ανατολής και Παράδεισου.
Έξω απ’ το παράθυρο είχε συννεφιά και βροχή,
ήταν χειμώνας και σκοτείνιαζε από τις τέσσερις,
μα η μουσική αυτή έφερνε φως και άνοιξη
στο δρόμο μας.

Και χθες ήταν μεγάλη η χαρά μου
όταν σε ένα τραπέζι που βρέθηκα
ήταν μαζί και αυτή η μορφή,
η Ευανθία Ρεμπούτσικα.

Ένα Βιολί εύπλαστο στα χέρια του Θεού,
που Τον αφήνει αβίαστα να παίξει
την παρακλητική μελωδία Του
στον κόσμο μας.
Μια παρουσία που εμένα προσωπικά μου θυμίζει
ότι η αγιοσύνη θέλει να ανθίζει
όχι μόνο σε σπηλιές, ερημιές και εκκλησιές,
μα και σε ωδεία, σε συναυλίες,
ανάμεσα σε βιολιά
κι αγγέλους αμέτρητους.

Ευγνώμων.
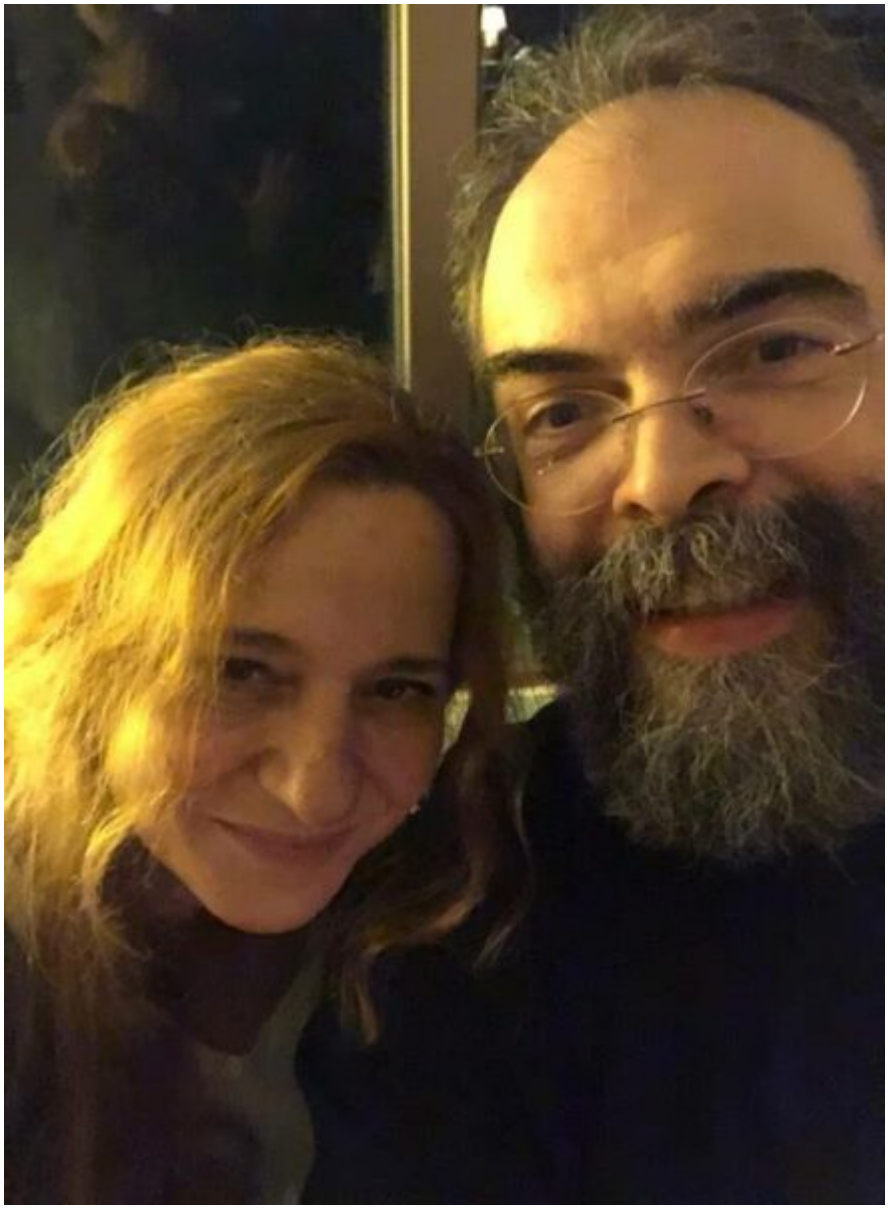
P. Andreas Konanos fb